

La voluntat

El verb que expressa la voluntat, en català, correspon a la seva mateixa família etimològica: voler, encara que calgui anar a cercar el tronc una mica lluny. En canvi, en castellà, «voluntat» i «querer» pertanyen ja a famílies etimològiques ben diferents. Potser per això, el conjunt de mots relacionats etimològicament amb voluntat, és més nombrós en català que no en castellà. El Fabra en recull els següents: volença, volenter, volenterós, volenterosament, voler, volitiu, volició, voluntari, voluntàriament, voluntarisme i volerter.

Però el castellà de «voluntario» ha obtingut «voluntarioso», forma a la qual s'atribueixen dos sentits, amb un dels quals, sovint, l'adoptem, indegudament, a la nostra llengua: «voluntarioso». D'algué que fa les coses de bon grat n'hi haque diuen que és «voluntarioso». Com hem dit, aquesta adopció — amb l'adaptació consegüent — és improcedent i, a més, innecessària, perquè ja disposem de la forma pròpia i adequada, volenterós (o, simplement, volenter). Però cal no oblidar que la fraseologia popular resoldria molts casos amb el substantiu voluntat: Tenia molta voluntat. Ho feia amb voluntat. Li agraim la voluntat. Altrament, per al segon sentit de «voluntarioso» (que vol imposar sempre la seva voluntat) té en català l'adjectiu volenter.

En alguns altres casos, encara, com ara benèvol, malèvol, etc, corresponen en castellà formes de la mateixa família etimològica: «benévolo», «malévolo». Però la divergència entre voler i «querer» té també una àmplia gamma de manifestacions: volença i «querencia», benvolença i «benquerencia», malvolença i «malquerencia», malvolgut i malquerido, qualsevol i «qualquiera», onsevulga o onsevulla i «dondequiera», etc.